

imod vedrører problemet ikke sømandens formueskat eller eventuelle indkomstskatterestancer, som må betales efter de almindelige regler.

Vedrørende den løbende skatteopkrævning foreslås det, at der foretages afgangsførelse af den i land pålignede skat, i det omfang den vedrører sømandens „bortfaldne indtægter“. Herved forstås personlige indtægter, som ikke bevares efter tjenestens tiltrædelse, og som efter deres art ikke kan bevares under tjenesten om bord. Under personlig indtægt vil man, foruden arbejdsindtægt, indbefatte indtægt ved personlig udøvelse af selvstændig virksomhed i det omfang, hvori indtægten ikke overstiger, hvad der med rimelighed kan anses for arbejdsvederlag.

Uden for begrebet „bortfaldne indtægter“ falder f. eks. engangsindtægter som vederlag for goodwill eller avance ved afhændelse af driftsmidler, rentenydelser, samt indtægter, som er erhvervet af sømandens ægtefælle, selv om de bortfalder i tidsmæssig tilknytning til sømandens tiltrædelse af tjeneste om bord. Disse indtægter foreslår man derfor skattemæssigt behandlet på samme måde som indtægter, der bevares, efter at sømanden har tiltrådt sin tjeneste om bord.

På den anden side er det ikke nogen betingelse for, at indtægt skal kunne anses for bortfaldet, at den er ophørt i tidsmæssig tilknytning til tiltrædelse af tjenesten om bord, når blot indtægten er af en sådan art, at den ikke kunne bevares efter tjenestens tiltrædelse. Såfremt en person efter nogen tids arbejdsløshed tiltræder tjeneste om bord, vil såvel lønindkomst fra den forud for arbejdsløshedsperioden liggende beskæftigelse i land som arbejdsløshedsunderstøttelse være at betragte som bortfalden indtægt.

Det vil derfor være nødvendigt at foretage en undersøgelse af indkomsten i den indkomstperiode, som danner grundlag for skattepåligningen, og opdele den i, hvad der må anses for henholdsvis bortfalden indtægt og bevaret indtægt.

Såfremt indtægten udelukkende består i indtægt, som efter det oven for anførte må henføres under bortfalden indtægt, skal den fulde pålignede skat føres til afgang, og der skal ej heller for senere skatteår foretages skattepåligning af indtægter hørende under denne kategori. Samme fremgangsmåde foreslås af praktiske grunde anvendt i de tilfælde, hvor den bevarede indtægt ikke er over 300 kr. årlig.

Såfremt sømanden har bevaret indtægt i land til et beløb af over 300 kr. årlig, foreslås det i lighed med de regler, der gælder for henstandsordninger, når skatteyder bosatte i Danmark med bevarelse af bopælen her i landet tager arbejde i Sverige, at

afgangsføre en så stor del af de pålignede skatter, som efter en almindelig forholdsmæssig beregning svarer til de bortfaldne indtægters andel af de samlede indtægter. Ved beregningen benyttes forholdet mellem på den ene side den bortfaldne indtægt i det indkomstår, der ligger til grund for beregningen af de skatter, som delvis skal føres til afgang, og på den anden side den samlede indtægt. I den bortfaldne indtægt skal der ikke fradrages noget beløb for betalt skat, medens der derimod må ske nedsettelse med sådanne fradrag, som svarer til de fradrag, der indrømmes i indtægten om bord. Heller ikke den samlede indtægt skal reduceres med noget skattefradrag.

Da indtægten om bord som anført tænkes beskattet i bunden, og afgangsførelse foreslås gennemført på grundlag af en forholdsmæssig beregning, vil forslaget føre til, at der som regel vil blive afgangsført lidt for store beløb. Imidlertid kendes det foreslåede princip som nævnt allerede i praksis, og skulle en enkelt skatteyder få en særlig fordel af forslaget, vil denne blive modvirket af, at han ved opgørelsen af den indkomst, der for det efterfølgende skatteår skal danne grundlag for beregningen af skatten af den bevarede indtægt i land, vil få et tilsvarende mindre skattefradrag.

Hvad enten der ved sømandens tiltrædelse af tjeneste om bord — alt efter hans tidligere indkomstforhold — skal ske en fuldstændig eller kun delvis afgangsførelse af pålignet skat, skal der kun afgangsføres skattebeløb, der vedrører tiden, efter at tjenesten om bord er påbegyndt. Som kriterium for, om et skattebeløb vedrører tiden før eller efter, at sømanden har påbegyndt tjeneste om bord, foreslås det af praktiske grunde, at man anvender datoen for skatternes sidste rettidige indbetaling. Når man ikke mener at burde vælge skattens forfaldsdag, skyldes det hensynet til, at skatteyderne som regel først indbetaler skatten umiddelbart før indbetalingsfristens udløb. Vælger man forfaldsdagen, vil man derfor ikke fuldt ud opnå det tilsigtede, at den sømand, der rettidig har betalt sine skatter i land, ikke på samme tid skal betale sømandsskat og tidligere pålignet skat af bortfalden indtægt i land. Det bemærkes i den forbindelse, at der efter den gældende retstilstand kan gå temmelig lang tid fra skatternes forfaldsdag til sidste rettidige indbetalingsdato, undertiden omkring 70 dage, men tidsrummet varierer ret stærkt fra kommune til kommune. Der foreslås ikke særbestemmelser for de tilfælde, hvor en skatteyder ved tiltrædelse af tjeneste om bord er i restance. Skatte-restancer må derfor berigtiges efter de almindelige regler.